

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w [...]

z dnia 1 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 października 2010 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił, na podstawie art. 398⁶ § 2 oraz art. 398² § 1 k.p.c., jako niedopuszczalną, skargę kasacyjną wnioskodawcy A. C. od wyroku tego Sądu z dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wysokość zasiłku chorobowego i świadczenie rehabilitacyjne. Sąd uznał, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, gdyż sprawa w której ją wniesiono jest sprawą o prawo majątkowe, a tym samym dopuszczalność skargi kasacyjnej uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.). W skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia określona została na

kwotę 29.172,92 zł. Pełnomocnik wnioskodawcy wezwany zarządzeniem Sądu z dnia 15 września 2010 r. do wskazania prawidłowej wartości przedmiotu zaskarżenia podał ponownie kwotę 29.172,92 zł, podnosząc w uzasadnieniu że przedmiotem sporu jest żądanie przyznania renty i innych świadczeń z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a wobec tego wartość dochodzonych roszczeń wyraża iloczyn kwoty 2.014,41 zł (obliczonej jako 80% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wynoszącej 2.518,02 zł) pomnożonej przez 12 miesięcy (art. 22 k.p.c.).

Takie określenie wartości przedmiotu zaskarżenia Sąd uznał za niezgodne z art. 22 k.p.c., wskazując, że przedmiotu rozpoznania, wbrew stanowisku pełnomocnika wnioskodawcy, nie stanowiły świadczenia z tytułu wypadku przy pracy, lecz wysokość zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego. Sporna między stronami była podstawa wymiaru świadczeń, którą organ rentowy ustalił na kwotę 2.077,87 zł brutto za okres od dnia 16 grudnia 2001 r. do dnia 2 czerwca 2002 r., a następnie na kwotę 2.229,55 zł brutto za okres od dnia 3 czerwca do dnia 28 grudnia 2002 r., podczas gdy skarżący domagał się przyjęcia za cały powyższy okres kwoty 2.643,92 zł. Tym samym, w ocenie Sądu, prawidłowo określona kwota wartości przedmiotu zaskarżenia, obliczona jako iloczyn różnicy pomiędzy powyższymi kwotami (414,37 zł) oraz 12 miesięcy (zgodnie z art. 22 k.p.c.) wynosi 4.972,44 zł, a wobec powyższego skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jego uchylenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, podnosząc w uzasadnieniu, że zaskarżone postanowienie nie bierze pod uwagę, że zaskarżony skargą kasacyjną wyrok zapadł w sprawie, w której wnioskodawca domagał się przyznania renty i innych świadczeń z tytułu wypadku przy pracy, co potwierdza jego odwołanie od decyzji organu rentowego. Tym samym, w ocenie pełnomocnika wnioskodawcy, rozpoznawana sprawa jest sprawą o przyznanie renty z tytułu wypadku przy pracy i zgodnie ze zdaniem drugim art. 398² § 1 k.p.c. – przysługuje w niej skarga kasacyjna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, wskazał także, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 29.172,92 zł, a więc jest wyższa od progu 10.000 zł. Ponadto pełnomocnik powołał się na wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 6 grudnia 2006 r., w którym przeliczony został należny wnioskodawcy zasiłek chorobowy oraz świadczenie rehabilitacyjne poprzez wliczenie do podstawy wymiaru tych świadczeń również wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej za miesiąc listopad 2001 r. w kwocie 1.756,12 zł, co według przedstawionego w zażaleniu wyliczenia wraz z dodaniem kwoty 5.000 zł jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, pozwala wskazać kwotę 29.172,92 zł jako kwotę przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie bądź wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W ocenie Sądu Najwyższego przede wszystkim należy zauważyć, że ze sposobu określenia przez pełnomocnika wnioskodawcy granic zaskarżenia (art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.) wynika, że zaskarżył on w całości wyrok Sądu Okręgowego z dnia 10 czerwca 2010 r., który zapadł na skutek apelacji wnioskodawcy od wyroku częściowego Sądu Rejonowego z dnia 29 października 2009 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego w części dotyczącej podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. W tej sytuacji określenie przez pełnomocnika wnioskodawcy wartości przedmiotu zaskarżenia jako odpowiadającej wartości przedmiotu sporu, należało ocenić jako wadliwe. Wartością przedmiotu zaskarżenia jest bowiem wartość bądź całego przedmiotu sporu, bądź jego części – stosownie do tego, czego dotyczy skarga kasacyjna. O dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie wartość przedmiotu sporu lub wartość przedmiotu, o którym rozstrzygał Sąd drugiej instancji, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego. Jeżeli skarga kasacyjna nie obejmuje całości roszczeń, to wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wartości przedmiotu sporu (por. orzeczenia SN z 28 grudnia 1935 r., C II 1960/35, OSP 1936/5/290 oraz z 29 sierpnia 1934 r., C II 1223/34, Zb. Orz. 1935/I/47). W rozpoznawanej sprawie wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie stanowi wskazana przez pełnomocnika kwota 29.172,92 zł, gdyż Sądy obu instancji orzekały jedynie o części roszczeń -

dotyczącej podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego. Tym samym Sąd Okręgowy trafnie uznał, że prawidłowo określona kwota wartości przedmiotu zaskarżenia, obliczona jako iloczyn różnicy pomiędzy kwotami wskazaną przez wnioskodawcę – 2.643,92 zł a ostatecznie ustaloną przez organ rentowy - 2.229,55 zł czyli 414,37 zł oraz 12 miesięcy (zgodnie z art. 22 k.p.c.) wynosi 4.972,44 zł, a wobec powyższego skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.